

מעשה בניקי בטן-ריקה

מקיי-כפתור מתייצב בפתח

יום אחד מהלך לו דומבי רגל-קלה במעלה הדיונוגוף, ובמי הוא מבחין אם לא בבבת-עיניו ניקי בטן-ריקה מיושבת לה באחת המימוגות בחברת כתבלב מאחד העיתונים. אותה ישיבה שלהם, בכך מבחין רגל-קלה לאלתר, נמשכת כבר זמן רב, שכן רשת עבותה של קורי עכביש כבר ניטוטה בין השניים, וכמה זבובים מפרפרים בה.

המבט שמשגרת אותה ניקי בטן-ריקה אל ידידה דומבי אינו מותיר מקום לפירושים. הצילני מייד הכתבלב והשב את נפשי, אומר המבט. לפיכך מכוון לשם דומבי את רגלו הקלה, וכמי שמסיה לפי תומו יוצאות את לקקנו המילים הבאות: שמעתם, הוא אומר, מיגדל-שלום עולה באש!

מייד קופץ הכתבלב ממקומו כמי שעקצו דבור, מפטיר מילת סליחה ורץ לדרכו. ואילו דומבי נוטל את ניקי בבת-עיניו וזו אומרת לו ללא מילה של הקדמה: מתה אני ברעב ובצמא, היא אומרת, קח אותי לאחד מאותם המקומות!

מעיף דומבי רגל-קלה מבט לפה ומבט לשם, והריהו מוליד את בטן-ריקה ומוציא משאון הדיונוגוף, ובאחד הרחובות הקטנים, בואך בן-יהודה, הם נכנסים לבית מגורים, מעיפים מבט לפה ולשם, יורדים שתיים שלוש מדרגות ונוקשים על דלת פשוטה למראה.

הדלת נפתחת רק קצת, בדיוק במידה שתספיק לעינו של אתא-שוטט להצץ באורחים. כיוון שדומבי ידוע כאזרח שמעותיו בידו והריהו שומר-סוד במידה סבירה, נפתחת לה אותה דלת עוד קצת — בדיוק במידה שתספיק לבטן-ריקה ולרגל-קלה לחמוק פנימה.

ועכשיו הריהם מוצאים עצמם בחללה באחת הפינות, ואתא-ידיים ואפילה קצת, שהמונראדם מטובי העיר ויקריה מרוחים סביב השולחנות וממלאים את בית בליעתם במיני מאכלים ומשקאות כששיניהם משמיעות קול טחינה גדול.

מתיישבים גם בטן-ריקה ורגל-קלה באחת הפינות, ואתא-ששוחט בעצמו בא לשמוע את אשר בפייהם.

לא עוברות דקות רבות, ולפני דומבי ובבת-עיניו פרושות מנות נאות מאוד, ריחניות ורוחשות, ועימן מן החריף-החריף ההוא. וכבר הם מתחילים לנעוץ בכשר מזלגות, סכינים ושיניים — לא תמיד על פי הסדר הזה — והנה פתאום קול המולה גדול.

כל אותה המולה, הריהי מכיוון הדלת. זו סופגת באומץ הבטה אחת ועוד שתיים — ומי מופיע בפתח אם לא מקיי-

כפתור ובידו משכנע מישרתי גדול, ויחד עימו עדת כפתורים שלמה ואחד משגיח כשרות.

להשאר הכל על השולחן ולהסתדר ליד הקיר עם הידיים למעלה — וזו! קורא מקיי-כפתור.

וכך, בעוד האורחים, בהולים ומבוהלים, עושים את דרכם אל הקיר, ניגש משגיח הכשרות אל אחת המנות המכורסמות ובנעיצת מזלג אחת הריהו קובע:

בשר חזיר! כולם לכלא!

אלה החיים בתקופת הפרוהשינקן.

השבון
נוכר
ושב
מאת
שרקה
פרנקל

שיח לוחמים

פינטו: נו, מה שלומך, שרוליק?

תעביר את הפינג'ן, נשים לנו קפה.

לדרמן: בעזרת השם, דני, בעזרת השם. שמעתי שבאת בברית הנישואין, מזל-טוב, מול טוב. עם הבת של דני מט, נכון? זה השמליץ לשרר אותך?

פינטו: מיקרים יש בחיים, אני אומר לך. נו, תגיד, שדה יגיע?

לדרמן: קיבל הזמנה. אולי הוא יאחר. אה, אילו ימים היו, אילו ימים. אתה זוכר, דני? אני עוד זוכר את רטט העוזי, את ריח אבק-השריפה, את משק הכדורים — ופלאח! — ההוא השתטח. תוסיף איזה עץ למדורה.

פינטו: אתה מספר לי? אה, מגע חוטי הניילון בין מצבעותי! זה היה משהו, אני אומר לך!

לדרמן: כן, כן, הימים היפים ההם. נו, אנחנו צריכים להתגאות. הענקנו דוג-

לדרמן: אתה מספר לי? אה, מגע חוטי הניילון בין מצבעותי! זה היה משהו, אני אומר לך!

לדרמן: כן, כן, הימים היפים ההם. נו, אנחנו צריכים להתגאות. הענקנו דוג-

לדרמן: אתה מספר לי? אה, מגע חוטי הניילון בין מצבעותי! זה היה משהו, אני אומר לך!

לדרמן: כן, כן, הימים היפים ההם. נו, אנחנו צריכים להתגאות. הענקנו דוג-

לדרמן: אתה מספר לי? אה, מגע חוטי הניילון בין מצבעותי! זה היה משהו, אני אומר לך!

לדרמן: כן, כן, הימים היפים ההם. נו, אנחנו צריכים להתגאות. הענקנו דוג-

לדרמן: אתה מספר לי? אה, מגע חוטי הניילון בין מצבעותי! זה היה משהו, אני אומר לך!

לדרמן: כן, כן, הימים היפים ההם. נו, אנחנו צריכים להתגאות. הענקנו דוג-

לדרמן: אתה מספר לי? אה, מגע חוטי הניילון בין מצבעותי! זה היה משהו, אני אומר לך!

לדרמן: כן, כן, הימים היפים ההם. נו, אנחנו צריכים להתגאות. הענקנו דוג-

לדרמן: אתה מספר לי? אה, מגע חוטי הניילון בין מצבעותי! זה היה משהו, אני אומר לך!

לדרמן: כן, כן, הימים היפים ההם. נו, אנחנו צריכים להתגאות. הענקנו דוג-

לדרמן: אתה מספר לי? אה, מגע חוטי הניילון בין מצבעותי! זה היה משהו, אני אומר לך!

לדרמן: כן, כן, הימים היפים ההם. נו, אנחנו צריכים להתגאות. הענקנו דוג-

לדרמן: אתה מספר לי? אה, מגע חוטי הניילון בין מצבעותי! זה היה משהו, אני אומר לך!

לדרמן: כן, כן, הימים היפים ההם. נו, אנחנו צריכים להתגאות. הענקנו דוג-

לדרמן: אתה מספר לי? אה, מגע חוטי הניילון בין מצבעותי! זה היה משהו, אני אומר לך!

לדרמן: כן, כן, הימים היפים ההם. נו, אנחנו צריכים להתגאות. הענקנו דוג-

לדרמן: אתה מספר לי? אה, מגע חוטי הניילון בין מצבעותי! זה היה משהו, אני אומר לך!

לדרמן: כן, כן, הימים היפים ההם. נו, אנחנו צריכים להתגאות. הענקנו דוג-

לדרמן: אתה מספר לי? אה, מגע חוטי הניילון בין מצבעותי! זה היה משהו, אני אומר לך!

לדרמן: כן, כן, הימים היפים ההם. נו, אנחנו צריכים להתגאות. הענקנו דוג-

לדרמן: אתה מספר לי? אה, מגע חוטי הניילון בין מצבעותי! זה היה משהו, אני אומר לך!

שיח לוחמים

מה אישית. עכשיו, כמו שאני רואה, קם לנו דור של ממשכים.

פינטו: מה אתה מדבר, שרוליק. אלה ממשכים? זה נוער זה? מספרים סיפורים על לירות באוויר, על פתיחה באש שלא בהתאם להוראות. זה לא רציני, שרוליק. זה לא מה שהיה פעם.

לדרמן: אסור לאבד תיקווה, דני ידידי נשק. אחוות הלוחמים לא תכזיב כל דור — ושיטותיו שלו. לא צריך להיות כבול לקונספציה. אתה רוצה שכולם יסתובבו עם חוטי ניילון? קח קצת קפה, דני, ועכשיו נבדוק אם הבט-טות כבר צליות.

אל תדון

אל תדון את חברך וגו' נאמר, וכבר שמענו על יותר מרוצח אחד שבעומדו לפני כס המישפט אמר לשופט: „מה אתה בכלל מבין בזה? אתה רצחת מישהו בחיים שלך?”

וזהו, כנראה, הכלל שעל פיו דנים עכשיו עיתונאים למיניהם את השובתים במשק. לפני שנה-שנתיים היה הדבר, כאשר שבתו העיתונאים למען שכרם, תקדים חשוב מאוד במשק הישראלי. לא למען מעמד המקצוע שבתו השובתים, לא נגד חוק-לשון-רע, גם לא נגד חוק-הגנת-הפרטיות, אלא פשוט כך, פשוט חידולק, למען שכרם הנשחק באי-פליחה.

וזהו, כנראה, מה שנותן להם עכשיו את הזכות המוסרית לדון את השובתים האחרים. את המרצים באוניברסיטות המעצמים בעיצומים, למשל. כך אתה מוצא מאמרים כלכליים מפולפלים ומל-אי-ליגלוג על המרצים הללו, „דלת ה-עם“, שלמען מה הם שובתים, בסך-הכל? למען הלחם והחלב לילדים? לא. למען המכונות השניה והטלוויזיה הצב-עונית ושנת-שבתון וכיוצא באלה הטבות מפליגות שלא רבים במשק זוכים לש-כמותן.

וכך, ממחשכי ביקורתיהם הטחובות, מאצל הלחם במשורה והמים בלחץ, משגרים העיתונאים הללו את חיצייהם הצנונים אל עבר המרצים העשירים מן האוניברסיטות, וכבר קנו את זכותם לכך, כאמור.

במקום שעומדים בעלי-תשובה, אין צדיקים גמורים עומדים, מחמת הצפי-פות.

תשובה לאינפלציה

מה ההבדל בין לונדון ובין מדינת-ישראל? שבלונדון אני מצליח להשתעמם אפילו בלי לראות שם תיאטרון, ואילו בארץ אני לא משתעמם אפילו שאני לא רואה פה תיאטרון, ואיך זה קורה? בגלל בנין.

עד שנכנס בגין לתמונה היה כל סיפור מערכת הבחירות בחזקת שיעמום אחד גדול. תשאלו אנשים ברחוב מי בכלל יודע שהולכות להיות בחירות להסתד-רות, ותקבלו תוצאות ממש משונות. ועכשיו בא בגין, ובהופעה אחת שבה פתח הליכוד את מערכת הבחירות להס-תדרות הפך את הקערה.

„לא עוד פעולות תגמול!“ קורא בגין, ואם זו לא התשובה לאינפלציה, אז מה התשובה? ילדים נשים וטף יהודיים לא יהיו טרף לציפורני המרצחים, הוא קר-רא, והרי זהו בדיוק מה שמבטיח לנו את השכר הריאלי לעשור הבא! וכאשר בגין מגדיר את אשׁיׁף כאירגון מרצחים, הריהו משול כמו שמכרזו על הקמת מדינת-ישראל כמדינת-רווחה-יוסעה, ארץ שטוב לחיות בה וממשלתה מיטיבה עם העם, כמו שהבטיחה.

לאזרחי המדינה. אני בטוח שאילו היה מתקבל החוק לסיפוח הגולן היינו חוס-כים מיליארדי לירות — ואולי אפילו עשרות מיליארדי לירות — באותו היום, שלא ספק יגיע, שבו יהיה צורך לפנות את ההתנחלויות בגולן למען השלום.

אני קורא לתנועת התחייה ולאנשי רמת-הגולן האמיצים להמשיך ללא לי-אות במאמיהם. לא הכל אבוד, חברים! צריך לעגן את ענייני הפיצויים בחוק!

לעגו בחוק

אני אחד האנשים הבודדים פה בארץ, שבאמת מצטער שלא התקבל החוק לסיפוח רמת-הגולן. דווקא החוק הזה לא היה גורם שום נזק ממשי. על רמת-הגולן, למשל, אין שום שגרירויות זרות, ולכן שום שגרירות זרה לא היתה עוברת משם לתל-אביב. לשם גם אפשר היה להעביר את לישיבת ראש-הממשלה, ב-שקט, בלי רעש, בשיטת חומה-וימיגדל וקביעות עובדות בשטה. רמת-הגולן גם אינה אמורה להיכלל באוטונומיה, כך שסיפוחה לא היה משפיע הרבה על תהליך השיחות הנוצא, כידוע, בעיצומו. לכל היותר היינו מקבלים גינוי אחד-שניים באומות-המאוחדות, נאום אנטי-שמי של אסאד, וסוף הסיפור.

החוק הזה גם היה מקנה אמינות לחברי-כנסת רבים, שחתמו על העזר-מה הידועה הקוראת לסיפוח הרמה. ובהזדמנות זאת הייתי באמת רוצה לש-אול מה בדיוק קרה לעשרות חברי-הכנסת שחתמו על העצומה הזאת ומתי-אום, כשהיתה הצבעה, לא היו במקום, או הצביעו בכל מיני צורות שונות ומשור-נות. מה זה פה? מילה זו לא מילה והתימה לא התימה? אני גם לא מקבל את הסיפור על העיתוי. בעד חוק ירו-שלום הצביעו אותם חברי-כנסת למרות שהעיתוי נראה להם גרוע מאוד. אז מה הסיפור?

אבל הגורם העיקרי, לצערי, הוא זה: אחת הסיבות החשובות לכך שסיפור הפיצויים למפוני פיתחת-רפיח אוכל לנו את הלב, היא שלא היה חוק ישראלי מפורט לסיפוח השטחים הללו. חוק כיון בעניין הזה היה הופך את השטחים הללו לשטחי מדינת-ישראל, ואז היו מקבלים שם פיצויים כפי שנהוג לשלם